

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1050/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ЈП Пошта Србије, Београд, ради поништаја решења о отказу Уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1968/2024 од 21.11.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1968/2024 од 21.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1968/2024 од 21.11.2024. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 229/2023 од 26.04.2024. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 19.10.2023. године, и обавезе тужени да тужилу врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању, способностима и радном искуству или потребама процеса и организације рада туженог, као и да јој накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је уговором о раду од 26.07.2006. године засновала радни однос код туженог на неодређено време, на радном месту ... у

РЈ ПТТ саобраћаја ..., ЈПМ Дана 04.05.2023.године, корисница услуга ББ поднела је пријаву-рекламацију да су јој неовлашћено подизана средства са текућег рачуна. Поступајући по приговору, тужени је образовао комисију која је утврдила да је приговор основан и да је дана 20.01.2023.године, извршена исплата неовлашћеном лицу у износу од 23.090,00 динара, коју исплату је извршила тужила. Дана 09.05.2023. године, тужила је кориснику рачуна на име накнаде штете уплатила 23.090,00 динара. У писменој изјави од 11.05.2023. године, потврдила је да је извршила исплату износа од 23.090,00 динара, лицу које се представило као отац подносиоца рекламације наводећи да је његова ћерка тешко болесна и да је у болници. Тужени је донео Упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од 21. 06.2023. године, јер је тужила извршила исплату неовлашћеном лицу, на који начин је извршила повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 101. став1 тачка 1. 10. и 14. Колективног уговора туженог. Тужила је упозорење примила 22.06.2023. године, али се на исто није писмено изјаснила. Дана 19.10.2023.године, тужени је донео решење којим је тужили отказао уговор о раду, из разлога што је непрописно извршавала радне обавезе, што се није придржавала прописане технологије рада приликом извршавања радних обавеза којом се наноси штета трећим лицима, и што је извршила исплату неовлашћеном лицу. Према образложењу решења следи да је тужила дана 20.01.2023.године, обављајући послове ... у Пошти ..., без знања и одобрења кориснице наменског текућег рачуна извршила неовлашћену исплату ВВ, користећи своју радну шифру тако што је евидентирала број наменског рачуна наведене кориснице и износ за исплату штампом свих података налога у информационом систему поште и на месту уписа броја личне карте основне кориснице унела погрешан број личне карте и спровела поступак исплате до краја игнорисањем поруке упозорења у апликацији која је указивала на неправилан унос података, те се на месту налогодавца у име кориснице налога потписало неовлашћено лице за подизање новца ВВ. Решењем Владе Р.С. од 04.03.2021. године, за вршиоца дужности директора ЈП Пошта Србије, именован је ГГ, који је у АПР –у уписан као законски заступник. ГГ као в.д. директор сачинио и објавио пречишћен текст Статута туженог од 23.03.2023. године и и учествовао је у закључењу Колективног уговора од 20.01.2022. године. Претрагом привредних друштава АПР од 23.01.2024.године, утврђено је да је ГГ уписан као в.д. директора ЈП Пошта Србије.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби чланова 179. став 2. тачка 1. и 5. и члана 180. Закона о раду, у вези члана 101. став 1. Колективног уговора туженог од 20.01.2022. године, цитираних у образложењу побијане пресуде и оценили да тужбени захтев није основан.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Према члану 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 109/25), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе ако несавесно или немарно извршава радне обавезе; ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

У конкретном случају, описано понашање тужиле и по оцени Врховног суда, представља скривљену повреду радне обавезе (извршила је исплату неовлашћеном

лицу на штету корисника наменског рачуна), утврђену општим актом туженог, која је тужилји оспореним решењем стављена на терет, односно основ за примену отказног разлога. Правилно је оцењено да постоји одговорност тужилје за учињену повреду радне обавезе, с обзиром да је имала или је бар морала имати свест о свом неправилном поступању приликом извршавања послова свог радног места, будући да је поступак исплате спровела до краја, при чему је игнорисала поруке упозорења у апликацији која је указивала на неправилан унос података. Доношењу решења претходило је писмено упозорење тужилји о постојању разлога за отказ уговора о раду, које јој је достављено уз остављање рока за изјашњење, а на које се она није изјаснила, па је на овај начин испоштовано и право тужилје на одбрану из одредбе члана 180. став 1. и 2. Закона о раду.

Сагласно наведеном, правилно су нижестепени судови закључили да су испуњени законом и општим актом туженог прописани услови за отказ уговора о раду тужилји код туженог, што оспорено решење о отказу чини законитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду неоснованим, као и захтев за враћање тужилје на рад, јер одлука у том делу зависи од законитости решења о отказу уговора о раду.

Наводима ревизије тужилја понавља наводе истакнуте у жалби, указивањем да је решење незаконито јер је донето од стране неовлашћеног лица. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио ове наводе, као и све жалбене наводе тужилје који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилја није успела у поступку по ревизији па нема право на накнаду тражених трошкова ревизијског поступка у смислу члана 165. ЗПП, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**